

var ännu utan ägg, eljest hade icke båda foglarne varit ute. Boet undersöktes af alla tre, fastän de icke rubbade det ur sitt läge. Det var byggt af fina trådar af den spanska mossan (*Tillandsia*), hvar med det var fastbundet vid grenen, och inuti var det beklädt med det silkeslika fjunet af sippor. Det bildade ett halfklot, öppet ofvantill och blott en tum i diameter. Hela boet var så litet, att hvilken som helst utom den skarpögde François, van att fånga foglar och leta nästen, skulle hafva tagit det för att vara en knöl i barken på trädet.

Alla tre återvände nu för att se på foglarne, hvilka icke hade sett dem vid boet och ännu fortfarande att flyga fram och åter bland blommorna. Gossarne smög sig så nära dem som möjligt, dolda bakom en massa hängande vinrankor. Lucien var närmast och hans ansigte var endast några få fot från de små varelserna, så att han kunde iakttaga hvarje deras rörelse. Han blef snart tillfredsställd att se något, som gaf honom den visshet han önskade erhålla. En svärm af små flugor med blå vingar ådrog sig hans uppmärksamhet. De flögo bland blommorna, än hvilande på dem, än fladdrande från den ena blomman till den andra. Han såg att foglarne flera gånger slog ned på dem med öppna näbbar och nappade dem, då de suto och hvilade sig. Den frågan var således afgjord — honungsfoglarne voro insektätare.

Efter en stund flög honan bort till boet, lemnande hanen ännu bland blommorna.

Gossarnes nyfikenhet var nu tillfredsställd och de ämnade återvända till tältet, då Lucien hastigt gjorde en rörelse, hviskande till de andra att hålla sig tysta. François såg först det föremål, som föranledt broderns beteende, sedan såg Basil det — och ett stygt föremål var det!